

La Gispert, millor si es perd

«En uns moments com els que ens toca viure, amb l'esclat indesitjable de la ultradreta per tota Europa, ja cal que s'ho facin mirar»

Definitivament, els antics convergents han perdut els papers. No m'estic referint precisament als de Salamanca. Aquests, de fet, em preocupen més aviat poc. Com a català, em dol molt i m'avergonyeix profundament veure l'enverinament, el cinisme i la mala llet que segreguen alguns dels seus dirigents. Les declaracions de la tal Núria de Gispert --a qui no vull anomenar "senyora"-- passen de taca d'oli. No és que se l'hagi malinterpretat. El que passa rau en quelcom més que el desvergonyiment i el fàstic més repel·lent. Així, sense embuts.

Que, a més a més, coincideixi amb l'anunci que el govern català té previst atorgar-li la Creu de Sant Jordi és pur surrealisme... Què han fet --per Catalunya-- ella, l'Ernest Benach i en Joan Rigol?

Titllar de "porcs" els seus rivals polítics no té perdó de Déu. S'ha convertit en un dels pitjors radicals "hooligans" de l'entorn polític. Els seus col·legues són els qui demanen diàleg, entesa, aixecar ponts, transversalitat i altres herbats? No entenc res. I consti que no ho dic per ensabonar ni Cs, ni PP, ni PSC, ni ningú. Dos i dos són quatre!

Pregunto al president Torra si el guardó és un premi a la seva mala educació, la seva bilis i les seves actituds manifestament homòfobes?

Personatges com en Girauta, l'Arrimadas, el Millo, la Dolors Montserrat tampoc no són --ni de lluny-- sants de la meva devoció. Si més no, entenc que s'hauria d'haver mossegat la llengua i demostrar un cert "fair play", en termes metafòricament esportius. Insultant de manera tan grollera, s'ha manifestat com una irresponsable, una antiinstitucional i una molt impresentable... Si "gentussa" com ella ha d'esdevenir referent a imitar, val més que pleguem veles. Amb l'afegitó, a més a més, que fa poques setmanes es passejava per la vila de Terrassa com a presidenta de l'Associació d'antics diputats... Tal com van fent, periòdicament tots ells, al llarg i ample de la bonica geografia del nostre país. Un país tan petit --com cantava en Lluís Llach-- és el que m'agrada a mi. El que no puc tolerar i rebutjo frontalment són la inutilitat, l'odi, la manca de nivell.

Per tot plegat --i ja com a cloenda-- m'omple de joia conèixer altres nominats. Com ara, per exemple, l'Escola Universitària d'infermeria i teràpia ocupacional de Terrassa i la FCEC (Federació catalana d'entitats corals). Com a cantaire d'una d'aquestes corals, exigeixo fermament que la Gispert es perdi i no "s'assegui a la mateixa taula" que jo. A mi, amb la seva manera de fer, no em representa...

Insistent en textos de la cançó del noi de Verges, em sento malalt d'amor pel meu país on, des de qualsevol campanar es pot veure el campanar veí. Això no amaga altra cosa que la inclusivitat. Hem de fer que mai ningú no se senti sol, que arribin a copsar que tenim un cor ampli i empàtic. Tot el que s'allunyi d'aquestes premisses ho hem de tenir a milions de quilòmetres de casa nostra. En conseqüència, que no em vulguin fer combregar amb rodes de molí. Pretendre desfer la malifeta des de l'àmbit que hem filat massa prim i no hem copsat el nucli de què volia dir, és tocar a morts.

En uns moments com els que ens toca viure, amb l'esclat indesitjable de la ultradreta per tota Europa, ja cal que s'ho facin mirar. Tolerància zero en aquesta temàtica, per tant. Algú ho havia

de dir!